

פס'	לשון הפסוק	הדרשה של עולא
ג	וַיִּתְּנֶם "אֶתְּהּ" אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן	"אֶתְּהּ" (שנעשתה במדבר) ניתנת לאלעזר, אבל לא של הדורות הבאים. [יש אומרים ששאר פרות נעשות על ידי כהן גדול, ויש אומרים על ידי כהן הדיוט.]
ג	וְהוֹצִיא "אֶתְּהּ" אֶל מַחוּץ לַמִּחְנֶה וְשַׁחַט "אֶתְּהּ" לְפָנָיו	ואין מוציאים אחרת עמה. א. ולא ישחוט אחרת עמה. ב. לרב: אלעזר שוחט לעיני עצמו – שלא יסיח דעתו ממנה. לשמואל: זר שוחט לפני אלעזר.
ד	וְלָקַח "אֶלְעָזָר" הַכֹּהֵן מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ	לרב: מיעוט אחר מיעוט לרבות כהן הדיוט. לשמואל: להחזיר קבלת הדם לאלעזר.
ו	וְלָקַח "הַכֹּהֵן" עֵץ אֲרָז וְאֵזוֹב וְשָׁנִי תוֹלַעַת	לרב: ללמד שטעונה כהן. לשמואל: להכשיר כהן הדיוט.
ז	וְכַבֵּס בְּגָדָיו "הַכֹּהֵן"	ללמד שהטעונה בגדי כהונה.
ח	וְטָמֵא "הַכֹּהֵן" עַד הָעֶרֶב	ללמד שטעונה בגדי כהונה גם לדורות
ט	וְאָסַף "אִישׁ" "טְהוֹר" אֶת אֶפְרַת הַפָּרָה וְהֵנִיחַ "מַחוּץ לַמִּחְנֶה" בְּמַקוֹם טְהוֹר	"אִישׁ" – אפילו זר "טְהוֹר" – אפילו אשה "וְהֵנִיחַ" – למעט חרש שוטה וקטן.
יז	"וְלָקַחוּ" לְטָמֵא מֵעֶפֶר שָׂרֵפֶת הַחֲטָאֹת וְנָתְנוּ" עָלָיו מִיַּם חַיִּים אֶל כְּלֵי	לרבנן: "וְלָקַחוּ" – הכשרים לעבודה הקודמת (אסיפת האפר) דהיינו זר ואשה, אבל לא חרש, שוטה או קטן. "וְנָתְנוּ" – שאפילו שנים לוקחים ואחד נותן במים. לרבי יהודה: "וְלָקַחוּ" – אפילו קטן. "וְנָתְנוּ" – איש ולא אשה.
יח	וְלָקַח אֵזוֹב וְטָבַל בְּמִים "אִישׁ" "טְהוֹר"	לרבנן: "אִישׁ" – ולא אשה. "טְהוֹר" – וְהֵזָה אפילו קטן. לרבי יהודה: "אִישׁ" – למעט קטן. "טְהוֹר" – אפילו אשה.

[מתק: מרבאית שולט"ן]